

THIẾU - LÂM NỮ - HIỆP

(Võ-thuật kỳ - tình tiểu-thuyết)

ĐẦU THẠCH NHẬP TÀI

Éditions Minh - Phương, 13, Rue du Coton, Hanoi

PHỤ - BẢN

THEU - LAM - N'U - HIEP

(V. 1 - 1961 - 1962 - 1963)

BAU THACH N'U - HIEP

Editions M. H. - Phnom Penh, 48, Rue du Coton, Hanoi

1961 - 1962

HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM

*Tình cộ, kiêu nữ giết quân tà,
Trí trá, dâm-đồ lưu khách hiệp.*

Quan - Đại - Nương thấy vậy lấy làm lạ, bảo nhỏ Nhan-như-Ngọc : « Bọn này chẳng phải thiện nhân, chúng đem tà-đạo ra làm trò mê-hoặc mọi người... ». Chưa nói hết câu, Như-Ngọc vội nói : « Già đề ta « sửa tội » nó bây giờ đây ».

Đạo-Nhân đó là ai? Chính là Thanh-Thanh-Đạo-Nhân, sư-đệ Thiết-Lánh Đạo-Nhân, vì làng Sát-nhân-Trang này có ôn-dịch hàng năm, nên hai người thủ-lĩnh làng đó là Mễ-Hồng, Mễ-Thanh mới đón Thanh-Thanh-Đạo-Nhân tới, để làm phép trừ Ôn-Thần. Dân làng ấy cũng chẳng lương thiện gì, chỉ chuyên nghề cướp của và bắt cóc gái đẹp, nên sau khi Thanh-Thanh truyền lệnh bắt 13 cô gái đẹp để dâng lên làm vợ chúa Ôn, tức thời họ đi « lùng » ngay được đủ số, cho Đạo-nhân làm phép ! cái lúc mà Đạo-nhân tung túi cát vàng lên ấy là dùng phép che mắt mọi người, để Đạo-nhân cướp 13 cô gái đẹp dấu một nơi kín để Ngài hưởng thụ. Dữa lúc Đạo-nhân đang làm phép, Nhan-Như-Ngọc, rút kiếm, nhẩy lên đàn, chỉ mặt Thanh-Thanh, quát : « Mày sao dám dùng tà-đạo làm mê-hoặc mọi người, dấu 13 người con gái kia ở đâu, biết điều thì đem trả ngay, nếu không thì chớ chết ». Đạo-nhân thấy cô gái đẹp nhẩy lên đàn, buông lời mắng nhiếc, Đạo-nhân không chớp mắt nhìn Như-Ngọc, bụng ước-ao giá vớ được cô ấy thì bằng vạn 13 cô kia, nên liền cười xòa rất khả ố, bảo Như-Ngọc rằng : « Cô em ở đâu tới đây dám quấy ta làm vậy, hay là muốn cợt ta đó chẳng? ». Thấy Đạo-nhân lời-lả, Như-Ngọc liền hoa thanh kiếm uyên-ương tới chém, Đạo-nhân phi-thân xuống đàn, Như-Ngọc đuổi theo, Đạo-nhân tung lên cao một vật bảo-bối, nói : « Mày hãy trông kia », Như-Ngọc ngừng trông, thấy một con rết to, đang nhả nanh, đáp xuống muốn cắn. Chẳng sợ, nàng liền phi-thân lên chém đôi con rết ấy, thì hóa ra con rết bằng giấy.

Thấy tà-thuật không công-hiệu, Thanh-Thanh sợ hãi, phi chạy. Nhan-như-Ngọc đuổi theo, hét lên một tiếng : Yêu-đạo, mày đừng trốn nữa, coi pháp-bảo đây... Thanh-Thanh đạo-nhân cho là nàng định phóng âm-khí, liền dùng thế « phượng-hoàng điềm-đầu », cúi xuống, Như-Ngọc nhanh như cắt, đã sấn đến sau lưng, lia một nhát,

tức thì Thanh-Thanh hồn lìa xác thịt. Thấy Thanh-thanh bị chém chết. Họ ùn-ùn kéo nhau tới vây đánh. Như-Ngọc quay lại bảo lũ dân rằng : « Các người ngu quá, bị tên tả-đạo nó lừa thế mà còn không biết, ta giết nó đi để cảnh-tĩnh cho lũ người, sao không về đi cho rồi ? » Cả bọn vẫn cứ vây đánh, bất-đắc-dĩ, Như-Ngọc chỉ múa gươm che mình mà đi ra, không nỡ giết ai cả. Quan-Đại-Nương đứng ngoài, thấy chủ bị vây, liền rút dao, xông vào chém giết, mặc cho Như-Ngọc kêu : « Không nên giết hại kẻ vô-cố ! » Các Đạo-sĩ lớn nhỏ trên đàn bây giờ mới đồ ra, bị Như-Ngọc vung gươm giết sạch cả. Mễ-Hồng, Mễ-Thanh được tin, liền đem quân tới cứu, nhưng thấy hai thầy-trò Như-Ngọc đánh hăng quá, đành dẫu dụi, khéo kiếm lời ngon-ngọt, hỏi vì đâu mà xảy ra cuộc đổ máu ấy và mời thầy-trò Như-Ngọc về trang chơi. Như-Ngọc hỏi ra, mới biết là hai trang-chủ, liền tìm lời giảng-giải cho hai người rõ Thanh-Thanh là đứa càn bậy, nên tìm 13 người con gái nó đã dẫu đi mà trả lại cho cha mẹ người ta. Thanh, Hồng, dạ dạ luôn mồm và hết sức khần-khoăn mời thầy-trò Như-Ngọc ở lại chơi Trang-Trại đêm đó chớ đi.

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN

*Đàn yến liệng, lá cây gió động,
Cành hoa rũ, hàng lệ châu rơi.*

Thầy nhời khần-thiết, Nhan-như-Ngọc vội nói : Hai ngài đã có lòng ân-cần mời chúng tôi lại quý phủ, nếu chúng tôi trái ý các ngài, chẳng hóa là người không biết điều lắm du !

Lấy làm mừng rỡ, Mễ-Thanh, Mễ-Hồng liền rước hai người về nhà đặt tiệc khoản đãi.

Mới uống được vài tuần rượu, thì thấy một người mặc áo ngắn nai-nịt gọn-ghe trên nóc nhà nhẩy xuống, đến ghé vào tai Mễ-Thanh thì-thầm mấy câu.

Mễ-Thanh gật đầu nói : Hai đứa ấy chúng tôi đã đem giam ở Cao-cấp. Còn một đứa nữa, mai chúng tôi sẽ phái người đưa sang hầu sư-phụ. Anh đưa tin ngay về Đường-sơn nói hộ rằng : Xin sư-phụ phái người đến Thương-huyện mà đón lấy.

Người mặc áo ngắn kia đáp vâng, rồi phi-thân lên mái nhà đi.

Lấy làm ngờ, Nhan-như-Ngọc nghĩ thầm : cứ nghe cái giọng nói của nó vừa rồi, có nhẽ nó là phái « bẻ hoa ». Chúng mình phải phòng-bị mới được. »

Hai thầy trò Như-Ngọc, uống rượu nói truyện, qua đêm. Sáng mai, vừa toan cáo-biệt ra đi, thì Mễ-Hồng và Mễ-Thanh cố vật-nài mời hai người ở lại chơi, đề giây võ.

Như-Ngọc trước còn từ-chối, sau liền gật đầu, nhận ở lại Sát-nhân-trang ít bữa, cốt ý xem những việc làm của Thanh, Hồng hằng ngày. Được mấy hôm, biết lũ đó làm nhiều điều ám-muội, thường hay đi lại Đường-sơn với sư-phụ nó là Chu-đình-Tán, nhân lại nghe bên ấy, Tân làm lễ cưới vợ, liền ngỏ ý cùng với Thanh, Hồng được sang dự lễ, bản ý là muốn vào đến tận hang hùm mà bắt cộp. Đó, vì thế mà Tuyết-Nương núp trên nóc nhà nom thấy Như-Ngọc dự tiệc.

Tuyết-Nương rất lấy làm lạ, sao Như-Ngọc lại có mặt trong đám tiệc này. Trong khi ấy, Lăng-vân-Phượng lên ra mé sau, nơi nhà thấy có nhiều thị-nữ ra vào, đoán chắc đấy là phòng cô dâu, liền phi-thân lại cửa sổ, nhòm vào, chỉ thấy lũ tở gái đang tấp-nập, giải màn, đệm, gối, chăn, nói chuyện với nhau : « Gớm sao mà cô dâu này dữ quá, từ hôm bị bắt về tới đây, cứ đập phá tan-hoang, phải cùm xích lại, chờ ngày cưới, để xem tí nữa, Đại-Vương vào đó đem ra đây, xem còn rầy được nữa không? » Nghe rõ vậy, Vân-Phượng nghi cô-dâu chính là Tào-phi-Yến, còn bị dam một nơi phòng kín nào đây, liền phi-thân ra đi tìm. Chợt gặp hai tên quân canh, nơi xó tối Vân-Phượng nhẩy tới, lia gươm qua mặt hai đứa, bảo hễ kêu thì giết ngay. Hai tên quân sợ quá, không sao nói được, Phượng hỏi : « Cái buồng kín dam cô-dâu ở đâu, nói ngay? » Lấy mũi gươm đề kề ngang cổ hai đứa, nó sợ quá, liền chỉ ra ngoài vườn, nơi giữa cái phòng, có hầm mé dưới, đường đi xuống hơi khó. » Vân-Phượng soắn đuôi sam cả hai đứa làm một, lấy dẻ nhét vào mồm chúng, rồi đi ra vườn, tìm đường xuống hầm tối, vừa bước chân toan xuống thì hai thanh đao máy chém bổ xuống. Lạnh mắt, Phượng nhẩy lùi lại, rút bảo kiếm, chém bỏ hai thanh đao, rồi lần bước xuống hầm, đến bậc cuối cùng, thì nàng không dám bước xuống ngay, chỉ sẽ đề một ngón chân xuống, quả nhiên nghe một tiếng sầm, một tảng đá tụt xâu xuống, để lộ ra một cửa hang to lớn. Bấy giờ nàng mới thông thả bước xuống, tới cửa sắt, nghe có tiếng người khóc, lắng nghe thì

rõ là tiếng Tào-phi-Yến. Liền dùng gươm báu khoét cửa sắt, khom lưng chui vào, quả thấy Tào-phi-Yến, bị chói chặt. Cởi hết chói, chém hết xiềng xích, rồi hỏi Phi-Yến: « Kiếm Hồng-Lao của chị đâu? ». — Yến trả lời: « Nó lấy mất rồi, bây giờ cứ việc ra thôi, nhưng ra lối này ». Nói rồi, dắt Phụng tới bên đường Bát-tiên, lộ ra một cửa hầm nhỏ, hai người chui qua, mà đi thẳng, sẵn có thang máy cứ việc chèo đi, bỗng nghe trên hầm có tiếng người, hai người vội nấp ở cầu thang. Bốn tên lâu-la vừa bước được mấy bậc xuống hầm, liền bị hai nàng giết cả. Hai người chạy lên thang, chui ra khỏi hầm, rồi cùng phi thân lên nóc nhà.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI

*Nuốt miếng chả, bọn côn-đồ mất vía,
Trừ quân gian, bảy nữ-hiệp ra tay.*

Chu-dinh-Tán vốn là một tay lợi hại trong phái Không-động, mà theo phép phương Bắc, thì khi mời khách có hai lối: mời « văn » và mời « võ ». Lối văn tự mình cầm cái chĩa sắt nung đỏ, sâu vào miếng thịt đang nóng mà ăn, lối võ là để cho người khác cầm chĩa ấy dụng sức mà đưa vào mồm ! Lối này nguy hiểm ai nhận mời lối này, phải là tay luyện nội-công dỏi lắm ! Chu-dinh-Tán biết Như-Ngọc là tay giỏi trong phái Côn-Luân là một phái rất nghịch với Không-động, nên mới mời lối võ ấy. Nhan-như-Ngọc chẳng từ chối, liền nhận ngay, ai nấy đều lo thay, nhưng nàng đã nhận miếng thịt nung đỏ, do tay Tán xóc vào mồm rất mạnh, đến nỗi cái chĩa gãy ra, Tán chột giã, Như-Ngọc nhai thịt ngon lành lắm, rồi khạc những răng chĩa gãy ra cắm một lượt vào tường sâu hơn hai tấc. Ai nấy đều sợ hãi, vì trong tiệc không ai dám dụng mời lối võ ấy.

Sau khi nuốt miếng thịt rồi, Như-Ngọc xin mời lại lối ấy, Chu-dinh-Tán nhất định xin từ yả thú thực chịu kém ; Như-Ngọc liền nổi giận, đá hất cả bàn, bát đĩa đổ hết, rồi dùng quyền đánh Tán, hai người đánh nhau đã lâu, nhiều người can mà cũng không ai chịu. Rồi 2 người lại dùng binh-khí mà tỷ-thí với nhau. Mọi người trên tiệc thì-thăm bảo nhau : « nếu Chung-đại-Kha thua thì bọn ta phải tiếp ».

Như-Ngọc thuộc phái Côn-Luân là phái đổi biến về môn đánh roi...
Tục ngữ có câu :

Quyền Thiếu-lâm, kiếm Nga-my.

Đao, thương Hồng, Bạch, roi thì Côn-luân.

Vị thế-tổ thứ nhất của phái Côn-Luân là Siêu-phạm đại-pháp-sư, do ở phái Nam của Thiếu-lâm chia ra, một mình dựng nên phái Côn-luân. Binh khí thường dùng của Ngài là cây roi « bầy đốt ». Ngài luyện cây roi « bầy đốt » đến chỗ xuất-thần nhập-hóa, có thể cách núi giết trâu, qua rừng bắn cắt được. Cho nên những nhân-vật trong phái Côn-luân, về phép đánh roi thì ai ai cũng đều nghiên-cứu kỹ càng. Những nhân-tài dùng roi của các phái kể thì cũng có nhiều, nhưng khiến được đến 64 đường, xem ra cũng ít có. Duy có phái Côn-luân thì chẳng những khiến được đủ 64 đường, mà cách chế-phục phép đánh roi của các phái khác bọn họ đều có công nghiên-cứu. Cho nên Nhan-như-Ngọc lừa Tán vụt nhọc, nàng mới sẽ ra tay. Tán tưởng thế là Ngọc hèn, chỉ giỏi thủ, không có thể công, nên cứ đánh tới hoài, đến nỗi đuối sức, mỏi tay vì vụt chượt. Bấy giờ Như-Ngọc mới dõ đến phép kiếm của mình ra, làm cho Tán hết đỡ. Chu-đại-Mã thấy Tán nguy quá rồi, liền rút đao nhẩy ra, toan xông vào chợ chiến, thì Lê-hồng-Ngọc ở trên nóc nhà nhẩy lướt xuống cho ngay một gươm chết quách. Mấy trăm người trên tiệc đều rút binh-khí vây đánh Hồng-Ngọc.

Trong khi ấy, Chung-dinh-Tán mãi nhìn, chưa hiểu ra sao, bỗng rồi bị ngay ba nhát gươm chém sệt qua đầu, vai, làm mất từng mảng thịt, cùng lúc ấy Quan-đại-Nương cũng rút đao « bản môn » chém giết tứ tung ở trên đại-sảnh. Lúc ấy Bạch-Tuyết-Nương vung kiếm « Thanh-sương », Cao-Thục-Thánh tuốt gươm « Thanh-bình », cùng nhẩy xuống đất. Trong chớp mắt, bọn trợ-chiến ở ngoài sân đều bị giết không còn đứa nào.

Lúc đó Mễ-Thanh và Mễ-Hồng còn đương tiếp khách ở đại-sảnh thứ tư, nên ở đại-sảnh thứ nhất tuy đánh giết nhau, máu chảy thành sông, thây chất thành núi ; mà chúng vẫn chưa biết. Đó cũng vì ở đại-sảnh thứ nhất không còn sống sót một đứa nào để chạy vào báo tin, và bọn tiểu lâu-la thì đều cùng nhau ra trại ngoài uống rượu.

Mễ-Thanh vắng tai nghe đằng trước có tiếng binh-khí xô-xát, lấy làm lạ, quay nói với Mễ-Hồng rằng : Quái lạ ! Hình như tiếng binh-khí xô-xát nhau thì phải.

Lắng tai nghe, Mễ-Hồng cười nói: Chắc bọn họ uống rượu, cao hứng, thử tài nhau đấy chứ gì. Trong khi hai người nói truyện, thì tiếng binh-khí ở ngoài lại càng thấy rữ-rời, mà lại sen lẫn tiếng kêu, rền-rĩ nữa. Mễ-Thanh vội nói: Nguy rồi! nguy rồi! Có nhẽ ở đằng trước xảy ra sự gì đó, để tôi lại xem sao.

Nói đoạn, Mễ-Thanh chạy lại đằng trước. Đến nhà khách thứ nhì, thấy quang-cảnh nhà khách thứ nhất thì vội-vàng chạy về, kêu to lên rằng: Hồng mất rồi! Hồng mất rồi! Có biến. Phải ra tiếp-ứng mau lên.

Mễ-Hồng cùng bảy anh em họ Thi vội vàng cầm binh-khí theo Mễ-Thanh chạy ra đằng trước. Con cả Chung-dinh-Tán là Chung-lập-Cơ cầm thanh kiếm « Hồng-lao » của Tào-phi-Yến theo mọi người chạy ra. Đến nơi, Mễ-Thanh thấy những khách dự tiệc cùng với chủ-rể mới là Chung-dinh-Tán đều nằm trên vũng máu. Không còn một người nào sống sót. Chỉ thấy trên bàn thờ hai ngọn nến long-phượng to đương cháy rực-rỡ, dường như đợi cô dâu lại để lễ giới đất

HỒI THỨ BỐN MƯƠI MỐT

*Phá Đường-sơn, bảy anh em bị giết,
Tòì Thương-huyền, một ông già được nhờ.*

Mễ-Thanh chạy lại, Bạch-tuyết-Nương trông thấy, nhận biết là đứa nhìn trộm ở trước mộ ngày nọ. Nỗi giận nàng tuốt gươm xông lại. Mễ-Thanh sợ hãi, biết nàng lợi-hại, không dám đối-địch, vội quay đầu chạy. Tuyết-Nương đuổi theo Mễ-Hồng, Chung-lập-Cơ và bảy anh em họ Thi nhảy xổ cả ra phía trước. Lê-hồng-Ngạc, Cao-thực-Thánh, Nhan-như-Ngọc, Quan-đại-Nương cùng nghênh địch.

Trong bảy anh em họ Thi thì Lão-Ngũ và Lão-Thất lợi-hại hơn cả. Lão-Ngũ vung đôi thiết-lãnh, Lão-Thất vung đôi búa. Một người đối địch với Quan-đại-Nương, một người đối với Nhan-như-Ngọc. Mễ-Hồng vung đao xông thẳng vào đánh Cao-thực-Thánh. Chưa được 3 hiệp, Thực-Thánh khoa kiếm « Thanh-bình », tức thì đầu Mễ-Hồng rơi ngay xuống đất. Chung-lập-Cơ liền xông lại. Thực-Thánh nhảy

vọt lên, chém thẳng xuống. Cơ vội đưa kiếm ra đỡ. Choang... một tiếng, nảy lửa. Hai người nhảy cả ra ngoài, nhìn lại gươm thấy không hư-hỏng gì.

Thục-Thánh nhận biết thanh kiếm ở tay Cơ là của Phi-Yến, thì trong lòng hồi-hộp nghĩ bụng: « Thanh-kiếm này của Tào-phi-Yến chắc người cũng ở đây, nhưng sống chết thế nào, bây giờ chưa biết ». Thục-Thánh lại vung kiếm bó lấy Cơ không để cho chạy. Chưa được mười hiệp, Thục-Thánh quát: Ta cho bạn đi này...

Tức-then Chung-lập-Cơ đã ngã lăn ra, trên ngực thủng một miếng bằng miếng bát. Thục-Thánh vội nhảy lại lượm lấy thanh kiếm « Hồng-lao » của Phi-Yến. Nhanh như chớp, Thi-lão-Đại, Thi-lão-Nhị, Thi-lão-Tam, cùng vung binh-khí nhằm đánh trên lưng Thục-Thánh. Thục-Thánh vội sử luôn miếng « thu-phong-tảo-lạc-diệp » lia kiếm chung quanh thật mạnh. Thi-Đại nhanh mắt, tránh khỏi. Còn Thi-Nhị và Thi-Tam tránh không kịp. Một người bị chặt đứt đôi đùi, một người bị chặt ngang mắt cá, đều ngã lăn cả xuống đất.

Thấy nguy cấp, Thi-Đại quay đầu chạy. Lê-hồng-Ngạc nói: Thẳng giặc kia chạy đâu, coi đây... Thi-Đại vừa ngừng mặt lên để xem thứ ám-khí gì, thì một cái đầu người đầm-đìa những máu đã quăng đến bên gáy. « Đốp »... cái đầu chết đập vào cái đầu sống, làm cho cái đầu sống cũng hóa ra đầu chết. Thi-Tứ, Thi-Lục vội-vàng xông lại. Cao, Lê hai người đón đánh. Chẳng phí bao hơi sức, phút chốc, mỗi người đã giết được một người.

Thi-Ngũ cùng Nhan-như-Ngọc đánh nhau hơn một trăm hiệp mà chưa phân thắng phụ. Như-Ngọc không nóng nảy, biến đổi kiếm-pháp, dùng thế « loạn-bi-phong ». Phút-chốc, Thi-Ngũ hoa mắt trông phía nào cũng thấy có Nhan-như-Ngọc.

Lối kiếm « loạn-bi-phong » này trừ phái Côn-luân và phái Nga-my thì không còn phái nào biết. Thi-Ngũ biết không thể chống cự được, định bỏ chạy, nhưng khốn nỗi kiếm của Như-Ngọc càng múa càng mau, không trông thấy kiếm, chỉ nghe tiếng gió vù-vù, khắp bốn mặt hình như tường đá vách sắt, nhảy ra không thoát.

Thi-Ngũ đánh cứ vung tràn đôi thiết-lãnh như mưa sa gió táp đề đồ gạt. « Cắc » một tiếng, đôi thiết-lãnh của Thi-Ngũ đụng vào kiếm của Như-Ngọc, bị chặt đứt một nửa. Thi-Ngũ hăng máu nắm cả hai nửa thiết lãnh còn lại, ném thẳng vào Như-Ngọc. Nhưng không trúng, tiếp đến nhát kiếm của Như-Ngọc loáng một cái, Thi-Ngũ rỗng một tiếng, nhảy vọt lên cao, rồi lăn xuống, hồn về địa-phủ.

Lúc đó, Quan-đại-nương cùng Thi-Thất đánh nhau đã được 150 hiệp. Thấy 6 anh đã đều theo Chung-đỉnh-Tán xuống âm-phủ, Thi-Thất cảm tức quyết bụng liều chết. Hoa hai búa, tay phải đỡ đao Quan-đại-nương, tay trái bõ sang chân Đại-nương. Đại-nương vội vàng cầm đao ở dưới nách đưa lên, đòi ra thế «thuyền mã định thung» để gỡ. Lưỡi đao và lưỡi búa gặp nhau, choang một tiếng. «Đại-nương rút đao về, đánh luôn thế «phản-khiên hoa-xa» đâm sang hạ-nang Thi-Thất. Không né tránh, Thi-Thất tiến luôn vào, hai đùi khép lại, cặp chặt được chuôi đao và cả cổ tay Đại-nương. Rồi Thi-Thất giơ búa tay phải bõ xuống gáy Đại-nương. Biết nguy cấp, Đại-nương vội đưa tay trái lên nắm cổ tay Thi-Thất, dùng hết sức đẩy mạnh làm cho Thi-Thất phải loạng-choạng. Quan-đại-nương húc luôn đầu vào ngực Thi-Thất, y bị ngã ngửa, hai búa ở trong tay đều rơi. Còn thanh đao của Quan-đại-nương vẫn bị kẹp ở đùi Thi-Thất. Đại-nương định tiến lên để bắt Thi-Thất, chẳng ngờ Thi-Thất phi chân đá trúng vào đầu gối, Đại-nương bị ngã. Thi-Thất chực nhồm dậy, thì Thục-Thánh ở bên xông lại, hạ một nhát kiếm, hồn Thi-Thất liền lìa khỏi xác. Đại-nương vừa nhặt đao, vừa rửa mắng chân tay thẳng giặc con nhanh nhẹn làm cho bà lão bị đau. Đứng dậy cười hỏi họ tên Thục-Thánh. Thục-Thánh sắp giả nhời, thì Như-Ngọc, Hồng-Ngọc đã tới cùng nhau giải bày họ tên. Tiếp đến Phi-Yến, Vân-Phượng cũng tới. Tuyết-Nương đuổi Mễ-Thanh không kịp cũng từ trại trước giở lại, trò truyện vui mừng.

Nhan-Như-Ngọc cáo có việc cần xin đi, cùng với Quan-Đại-Nương đảo bước. Giết hết bọn đầu-lĩnh rồi, liền gọi hết lâu la đến, phát tiền bạc, bảo về quê quán làm ăn, bao nhiêu đàn bà con gái đều thả cho về hết, lấy lửa đốt hết sơn trại, rồi kéo nhau về Bạch-Gia-Hà.

Thục-Thánh trả lại Tào-phi-Yến thanh kiếm Hồng-lao. Chị em kể lẽ cùng nhau hết mọi nỗi khó khăn, từ lúc tới Đường-sơn. Tào-phi-Yến rất hối hận về việc mình khách-khí ra đi một mình tìm chị em họ Nghiêm, để đến nỗi mắc tay cường đạo, làm phiền lụy tới chị em.

Nguyên sáng hôm ở hàng cơm, Tào-phi-Yến cãi-cọ với Lăng-vân-Phượng rồi tức giận bỏ đi. Phi-hành một mạch đến Thương-huyện, Yến nghĩ thầm : «Phen này nếu không tìm cứu được chị em họ Nghiêm về thì tất-nhiên họ khinh mình. Nàng tìm một nhà ở nơi tĩnh-mịch trong thành. Rồi đi dò la các nơi ngoài thành, đã hai, ba ngày mà vẫn chưa được một tin tức gì. Một buổi chiều kia trong

Certifié conforme au dépôt o'chaux 2 aux mille ex
 Imprimerie Trung-Bac Tân-Vân, 61-63, Rue du Coton, Hanoi
 1936
Phạm